

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Jihlavě
vás zve na pravidelná podvečerní setkání

Něco pro uši, pro oči i pro duši

www.iprodusi.cz

Evangelická fara
Vrchlického 1

CO TO JE, KDYŽ SE ŘEKNE CÍRKEV

Nějaký čas po Ježíšově ukřižování si lidé uvědomili, že Ježíše už sice na ulici potkat nemůžeme (tak, jak ho potkávali třeba jeho učedníci), ale s Boží láskou se setkáváme pořád. Takhle se narodila církev. Už je na světě dva tisíce let a za tu dobu zažila a sama udělala hodně dobrého i zlého (jako každá parta lidí).

Církev si říká svatá, ale to slovo neprozrazuje nic o vlastnostech lidí, kteří ji tvoří. Slovo svatá znamená, že patří Bohu. A když patříme Bohu, je na nás, abychom zastali, čím nás Ježíš pověřil. Abychom se my lidi stali „tělem Kristovým.“

CO TO JE, KDYŽ SE ŘEKNE BOŽÍ MOC

V kostelech i jinde se na konci jedné známé modlitby říká: „Neboť tvé je království i moc i sláva.“ To říkáme Bohu. Ne že by to bez nás nevěděl, ale my si tím opakujeme, že panování, sláva a moc nám nepatří do rukou. Není to cíl, ke kterému bychom se měli drát.

Lidé, kteří se právě o tohle perou, mívají někdy ostré lokty a rozdávají rány. Vládnutí, moc a sláva jim však nepatří (protože náleží jen Bohu), a tak vůči těmhle silákům máme být svobodní, nebát se jich a zastávat se těch, kdo doplácují na lidskou bezohlednost. Těm nahoře máme připomínat, že nejsou pány světa. Moc i sláva náleží lásce, důvěře a odpuštění a my je máme uvádět do života.

CO TO JE, KDYŽ SE ŘEKNE KŘESŤAN

Být křesťan (patřit Bohu) není v první řadě úkol. Vůbec nejdůležitější je na víře tohle: zažíváme, jaké to je, když nás má někdo rád. Svět je krásné místo k životu a my v něm nežijeme nešťastnou náhodou, ale proto, že tu o nás někdo stojí.

Což bychom si neradi pokázali a rádi bychom to dopřáli i lidem kolem sebe, aby tuhle radost ze života taky zažívali. A to se dá zařídit leda vzájemnou láskou, odpuštěním, pomocí (protože život přináší moře potíží a malérů a pořád je co napravovat). Ať je hůř nebo líp, pořád mě – obrazně řečeno – někdo drží za ruku, abych se nemusel moc bát.

CO TO JE, KDYŽ SE ŘEKNE BOŽÍ VŮLE

Naši předkové říkali nebe tomu, co máme nad hlavou, a peklo si představovali někde v podzemí. Ale ono je to všechno mnohem blíž. Nebe, to je každé místo, kde se žije Bohu ke slávě a lidem k radosti. Je tam i cosi jako domovní řád: víra, naděje, láska. Peklo je zas všude tam, kde vládnou ďábelská pokušení. Peklo nemá žádnou adresu, stěhuje se z místa na místo. Totiž my lidi ho děláme jeden druhému. Anebo každý sám sobě. Tak to máme na zemi obojí: nebe i peklo.

O peklo na zemi nestojím, do nebe sám netrefím a postavit ho neumím, tak jak na to? A tak se k Bohu modlíme: „Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi,“ protože chceme, aby i tady mezi námi dostalo peklo pořádně na frak a přestalo nás deptat.

CO TO JE, KDYŽ SE ŘEKNE KŘEST

Boží láska tu byla dřív, než jsem se narodil, a provází mě do posledního dechu, ba i potom. Můj člověčí životní příběh se do ní vejde celý, i se šmouhami a šrámy, které cestou natropím nebo utřím. Říkává se tomu Boží milost – tomu, že nás Bůh přijal a že nám odpouští. V církvi si dopřáváme znamení, které je vidět, aby se nám ta milost a láska líp slavila: trochu vody při křtu. Ať jste pokřtěni v kterékoliv křesťanské církvi, ty ostatní to uznávají.

Na vlastní kůži tenhle obřad zažijeme jen jednou za život (jako dítě či jako dospělý). Narodil od knihy, CD nebo třeba parníku je člověk v církvi pokřtěn v Boží jméno. Je to vlastně taková pečeť Boží milosti. „Neboj se, jsi můj,“ říká Bůh, „já tě nedám.“

CO TO JE, KDYŽ SE ŘEKNE VEČEŘE PÁNĚ

Při poslední večeři podal Ježíš učedníkům chleba a řekl: „To je mé tělo, které se za vás vydává.“ Zrovna tak kalich s vínem: „To je kalich nové smlouvy, která je zpečetěna mou krví,“ řekl. Někdo riskuje a ztratí život, aby druhí mohli žít. Přesně to udělal i Ježíš. Nebyl první ani poslední, ale protože ho uznáváme jako Božího syna, přece jen je jeho čin výjimečný: sám Bůh kvůli nám riskuje a ztrácí, aby nás vrátil do života.

„To činite na mou památku,“ řekl Ježíš při poslední večeři. Tak to tak děláme: kousek chleba a doušek vína jako připomínka toho, co Bůh nabízí. Říkáme té chvíli společného stolování večeře Páně. Mohou k ní v naší církvi všichni, kdo chtějí taky patřit ke Kristu. A je jedno, odkud jsou.

CO TO JE, KDYŽ SE ŘEKNE EVANGELÍCI

Dva tisíce let je na světě křesťanská církev. Po první tisícovce roků se začala dělit do několika větví, a tak jsou na světě pravoslavní, římský katolíci, protestanti (evangelíci) a řada společenství, která z nich vyrostla (bibli však čtou všichni stejnou a sdílejí stejná starokřesťanská vyznání víry). Na konci druhé tisícovky let se některé proudy začaly zase spojovat. Českobratrská církev evangelická vznikla před sto lety právě takhle, spojením křesťanů, kteří navazovali na reformátora Jana Kalvína, s těmi, kdo navazovali na Martina Luthera, a přibrali k tomu dědictví po Janu Husovi, Janu Amosu Komenském a jejich spolupracovnících.

Době vzniku (20. století) odpovídá i demokratická struktura: vedení církve je kolektivní (tvoření napůl faráři a laiky) a je voleno na 6 let. I faráře si volí členové farního sboru (nikdo jim ho nemůže dosadit ani odvolat) a za chod a hospodaření odpovídá zvolený kruh členů sboru.

CO TO JE, KDYŽ SE ŘEKNE TRADICE

Tradice je, co se předává z generace na generaci. Co z toho je důležité, a co ne? Před 500 lety to Jednota bratrská vyjádřila takhle: že je pro člověka úplně nejdůležitější milost Boží, záchranné dílo Ježíše Krista a dary Ducha svatého. To nám dopřává Bůh a my na to odpovídáme vírou, láskou a nadějí. Toho se nevzdáváme. Všechno ostatní je leda služebné (tedy ve službě): kupříkladu bible, svátosti nebo církev. A pak je spousta tradic, které jsou případné neboli případ od případu jiné (třeba jestli jsou faráři ženatí, z jakého zpěvníku se zpívá a milion jiných věcí). Služebné věci nechť slouží věcem podstatným a necpu se na jejich místo. A věci případné? Třeba vám pomůžou k víře, lásce či k naději, tak se jich držte; ale když místo pomoci začnou překážet, klidně je změňte.

Ještě k tomu dodali, že v tom, co je podstatné, máme být zajedno; v nepodstatném buďme svobodní, ale v jednom i ve druhém ať funguje láska.

CO TO JE, KDYŽ SE ŘEKNE REFORMACE

V době, kdy byl Hus už sto let po smrti a Komenský se ještě nenarodil, nadchla velkou část Evropy snaha, jak podržet z křesťanství to důležité a odložit do muzea, co už nefunguje. Mimo jiné chtěli do muzea odložit systém, v němž má jeden úřad patent na závazný výklad bible a vlastně na všechno. Patent na rozum přece nikdo z lidí nemá; a tak to řekli nahlas. Kromě toho zdůrazňovali, že jestli nás něco drží nad vodou, pak jediné milost. Jestli to chcete říct jinými slovy: Není hlavní to, kolik toho dovedete; hlavní je, že vás má někdo rád a stojí o vás. Když tuhle nabídku přijmete, pak se od vás očekává, že se to projeví ve vašem životním způsobu a že to pošlete taky dál.

Jak to má vypadat konkrétně, co přesně máte kdy dělat, to vám asi nikdo nepoví, nikdo na to přece nemá patent. Víra je zkrátka zaslíbení Boží, obrovská Boží milost zprovozněná v Kristově příběhu a stvrzená Božím duchem tak, aby nám došlo, že se to týká i nás. A těch druhých taky.

CO TO JE, KDYŽ SE ŘEKNE BIBLE

Bible je hodně stará knihovna a obsahuje několik desítek knih velmi rozdílných žánrů. Není Boží slovo všechno, co se tam píše: protože bibli psali lidé jako svou odpověď na to, co pro nás udělal Bůh (jenomže Bůh pro nás udělal víc, než dokážeme pochopit a vystihnout slovy). Jeden z reformátorů, Martin Luther, napsal, že bible neboli Písmo svaté je cosi jako usmolený košík (podobný tomu, v jakém ležel Mojžíš). Buď v tom písemném košíku najdete Krista, a podle toho je pak třeba číst všechno, anebo ho tam nenajdete, a pak je košík prázdný.

Bible není učebnice biologie, fyziky, dějepisu, dobrých mravů ani čehokoli podobného. Bible po lidsku vyřizuje nabídku života z Boží milosti. A napoví, jak na ni odpovědět: Boha si za nikoho nevyměň a bližního, toho měj rád, jako máš sám sebe.

Něco pro uši, pro oči i pro duši

přátelské setkání každou první neděli v měsíci v 17.30 na evangelické faře

Program

- **3. září: Jak to chodí v pekle?** – Michal Hromek Consort
- **1. října: v přípravě**
- **5. listopadu: v přípravě**
- **3. prosince: v přípravě**

Již proběhlo...

- 4. června: Kdo tu má Kainovo znamení? – Divadélko pro školy Hradec Králové
- 7. května: Co je tohle za svět? – VientoMarero Duo
- 2. dubna: Kdy umírá naděje? – Jana Koubková Quartet
- 5. března: Jak rychle melou boží mlýny? – Oboroh

Bohoslužby

...jsou otevřeny všem a konají se každou neděli

- od **8.30** v Jihlavě v evangelickém kostele na rohu Dvořákovy a Husovy ulice
- od **10.30** ve Střížově

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Jihlavě

Vrchlického 1

Jihlava

jihlava@evangnet.cz

<http://jihlava.evangnet.cz>

Aktuální program stejně jako texty a fotky ze setkání najdete na webových stránkách www.iprodusi.cz.